

Aki a magyar nép kollektív bűnösségét ismételgeti, egyben azt mondja, hogy Rákosi terrorrendszere zsarnokibb volt Szálasiénál

Remélem, ezt a jegyzetet ugyanolyan higgadtsággal olvassák, mint ahogyan írtam.

Mielőtt tovább mennék, le kívánom szögezni: igyekezem magam a szakma legjobb kívánalmához tartani.

Az egyik ilyen kívánalom a távolságtartó, logikus gondolatmenet. A másik az egyenlő mérce. Abban is, hogy ha – például – a hazai balliberális hangadók azt követelik, mindenkit úgy azonosítsanak, ahogyan azt saját maga teszi, ennek a mércének is egyformán kell vonatkoznia mindenkire és nem úgy, mint az ő esetükben, akik minden saját maguk alkotta szabály alól is azonnal kibújnak, mielőtt az nekik kellemetlen.

Elfogadva tehát az önazonosítás szentségének liberális követelményét, itt a "nemzeti szocialista" terminológiát használok a "náci" kifejezés helyett, amelyet a német nemzeti szocialisták balliberális berlini ellenfelei kezdtek használni 1924 táján Berlinben. Gúnynévként. A megvető gúny onnan származik, hogy a német Ignatz (Ignác) nevet az akkori balliberális értelmiség a taplóféle emberekre használta gúnyolódva, és "becézték" őket "Náci"-nak. Az e gúnynévvel illetett párt hivatalos neve Német Nemzeti Szocialista Munkáspárt volt. Az, hogy ez némileg rímél a Magyar Szocialista Munkáspártra, amely Mesterházy Attila pártelnök MSZP-jének jogelődje, nem az én hibám.

A terminológiai tisztázás után nézzük, mit jelentett ki Lázár János államtitkár február 6-án. Mely kijelentéssel mélyen nem értek egyet: "Németország felelőssége elvitathatatlan, ugyanakkor a németek által elkövetett bűnök nem mentesítenek a saját magunk, vagyis az aktív és passzív magyarok bűneinek felelőssége alól".

A jobboldali szavazók által megszavazott kormány államtitkára tehát megismétli a magyarok kollektív bűnösségét, hiszen az "aktív és passzív magyarok" = magyarok. Akik bűnösök.

Mielőtt rátérnék ennek a mondatnak kissé "makroszintűbb" értelmezésére a totalitáriánus rendszereken belüli térben, röviden kitérek arra, hogy volt-e fordulat a német nemzeti szocialista hadsereg bevonulásával Magyarországra, mivel most erről oly heves és a szürrealitástól egyáltalában nem mentes vita folyik.

Következzék egy idézet egy olyan világhírű magyar írótól, akit mindkét oldal nemcsak elismer, de bizonyos mértékben versenyez azért, hogy "kié legyen". Ha élne és megkérdéznék, nem lenne kétség, ő kit választana. Márai Sándorról van szó, aki a német hadsereg bevonulását hazánk területére mérföldkönek tekintette emígy emlékezve rá:

"Egy hetilapban, melynek címlapján általában lógó nyelvvel fityegnek a felakasztott háborús bűnösök, melynek szerkesztője, zsidó léte, mint politikai riporter lihegve szolgálta végig a fasiszta rendszereket, s amely az utolsó hónapokban eredménytelenül ostromolt kéziratért: egy alember megtámad, mert én is a huszonegy író és művész között vagyok, akik svájci meghívást kaptak.

A cikkíró nem tud mást mondani, csak azt, hogy nincs jogom a meghívottakkal utazni, mert nem szenvedtem elegendő békésen élnem és 'tollam villogtattam', amíg ők, mások, az üldözöttek, munkatáborokban és haláltáborokban sínylődtek. Ez a vád hazug és aljas: egyetlen sort sem írtam le a pillanattól, mikor a németek megszállták Magyar-

országot; minden lappal, kiadómossal is megszakítottam minden kapcsolatot; megtiltottam, hogy a fasiszta könyvnapra könyvem jelenjék meg; egyetlen betűt nem adtam közlé, a pillanattól, mikor a zsidó írók kezéből is kiűtötték a tollat, s általában, baloldaliak kezéből; s ez a pillanat 1944. március 19 volt. Mert addig a zsidó és baloldali írók könyvei is megjelenhettek, – ha nem voltak politikailag tilos tartalmúak e könyvek, – a zsidó írók és hírlapírók is dolgozhattak a szerkesztőségekben, s dolgoztak is, akkor is, amikor én már régen nem dolgoztam, mert utáltam a németek által ellenőrzött újságírást. ... Ez a nyávgóság hamis és rosszhiszemű; de ez ma a közszellem; akit nem sütöttek meg Auschwitzban, annak nincs joga élni, utazni, nincs joga semmihez; ezek helyeslik a Bé-listát, mert 'a zsidókkal is ugyanez' történt, s ha megmondod nekik, hogy amit a zsidókkal csináltak, aljasság volt, de aljasságot nem lehet igazságtalansággal kiegyenlíteni, akkor reakciós vagy; ezek árulják meggyilkolt rokonaik és családtagjaik mártírúrmát állásért, sápért és koncert; s az egész ország kezd nagyon fáradt lenni ettől a hangtól és magatartástól.

Nincs már kedvem ahhoz a svájci úthoz; ... nincs kedvem semmiféle közösködéshez, nincs kedvem beülni ugyanabba a kupéba ezekkel az emberekkel. Utazzanak és viruljanak. S ha mégis elmegyek, az már csak demonstráció lesz, nem utazás."

(Mária Sándor: *Ami a naplóból kimaradt, 1945-46, pp. 320-321. Vörösváry Publishing Co. Ltd. Toronto, Kanada, 1993.*)

Ennyit tehát arról, hogy a német megszállás jelentett-e egyeseknek cezúrát. A fentiek alátámasztják azt a feltételezést, hogy Márai Sándornak sem lenne kifogása egy német megszállási emlékmű ellen azon a Szabadság-téren, amelyen hazánk szovjet megszállói és szolgálai rezsimje egy ötágú aranycsillaggal megkoronázott obeliszket állított és amely még ma is ott hirdeti e megszállás borzalmas tényét.

Most pedig visszatérek ahhoz, hogy mit jelent, amikor a magyarok kollektív bűnösségét emlegetik a német megszállás jelentette cezúra utáni időszakról egészen a szovjet megszállásig.

Tudjuk, hányan mentették a nemzeti szocialista rendszer magyarországi célpontjait. Nincs olyan nap, hogy erről akár többször ne lenne szó, mint tegnap este a Kosuth rádió, amelyet téli időben középhullámon olykor még Brüsszelben kocsiban is lehet hallgatni, ha nincs közelben villamosvezeték vagy egyéb zavarforrás.

Őket ki is tüntetik, a "Világ igazainak" nevezve.

Vagyis a német megszállás idején az embereknek volt bátorságuk embertársaikat menteni. Akik ezt nem tették, a megszállók "passzív segítőknek" nevezik. Akik pedig segítettek a megszállóknak és a megszállók által létrehozott Szálasi-kormány hatóságainak, azokat aktív segítőknek.

Egy olyan rendszerben tehát, amelyet totális zsarnokságnak neveznek.

Az utána következő totalitáriánus rendszerben, amelyet szovjet szuronyok ültettek a nyakunkba, a megfélemlítés és a terror akkora volt, hogy senki nem mert segíteni a rendszer célpontjain és potenciális áldozatain. Ha valaki ezzel nem ért egyet, tegye fel a kérdést, hogy eddig erről miért nem tudunk, azaz őket miért nem emlegetik, tüntetik ki, kapnak netán nyugdíj kiegészítést?

A szovjet rémuralom 700 000 magyar ember deportálásával kezdődött. Őket a Gulág szigetvilágba vitték. A két szocialista diktatúra abban is hasonló volt, hogy e táborokat munkatáborokként jellemezték. Auschwitz bejárata fölött "A munka szabaddá tesz" felirat állt; a szovjetek

munkatáborokként emlegették azokat a táborokat, amelyeket csak kis eséllyel lehetett túlélni.

Az 1944-ben újjáalakult Magyar Kommunista Párt – az MSZMP és az MSZP jogelődje – már az ország szovjet megszállásával egy időben hozta létre az államrendőrség Politikai Rendészeti Osztályát, amely egy 1946 októberi rendelettel a Magyar Államrendőrség Államvédelmi Osztálya (ÁVO) nevet kapta.

A Rákosi Mátyás és Gerő Ernő fémjelzte terror-rendszer 1956 nyaráig tartott.

Hogy a magyar nép hány százalékát érintette az állami terror, arra érdekes választ adott egy tegnap esti brüsszeli vitán Ötvös István történész, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem tanszékvezető docense. Ő 30 százalékra becsülte az érintetteket.

A terror tehát majdnem minden családot érintett és az élet teljességét áthatotta. Senki nem tudhatta, hogy mikor csap le rá, ugyanis az nem faji, vallási, szexuális szokásuk szerinti csoportokat érintett mint ilyen csoportok. Bárki áldozata lehetett a terrornak és a megfélemlítésre ennél – az áldozattá válás bizonytalanságánál – még nem találtak ki hatékonyabb módszert.

Igy talán érthető, hogy amikor a Bauer- és Pető apukák által működtetett terrorgépezet daraboncai embereket hurcoltak el az Andrássy út

60-ba, netán egyenesen a rádiós Váradi Júlia apja által tervezett Jászai Mari téri Fehér Ház pincéjében lévő emberdarálóhoz, senki nem mert embertársai segítségére sietni.

Most pedig ismét vissza a német megszállás alatti embermentéshez. Közfelfogás, hogy az akkori embermentőkre felnézünk. Kérdés azonban, hogy helyesen tesszük-e ezt. Az akkori rendszer totális zsarnokság volt, ahol rettenetes megtorlás érhetett a megmentőket és rejtegetőket. Így alappal jelenthethetjük ki, hogy felelőtlenség embert menteni valakinek, amikor a mentés halálos veszélyt jelent a megmentő és családja számára.

Ha valaki úgy menti embertársait, hogy közben akár kapuján is elolvashatja, a zsidó-mentők "felkoncoltatnak" hirdetményt, az felelőtlen.

Ez a felelőtlenség a Rákosi-Gerő rendszerben nem volt jelen. Ott akkora terror volt, hogy az emberi szolidaritás tudtunkkal nem létezett abban az értelemben, hogy bárki menteni merete volna kiszemelt honfitársát.

De eddig senki – beleértve Mesterházy Attilát és MSZP-s elődjeit – nem kértek bocsánatot a Rákosi-Gerő-féle terror-rendszerben az azt aktívan és passzívan segítők miatt.

Holott azok szerint, akik a magyarokat bűnösnek mondják a német megszállás alatti magatartásuk okán, még inkább bocsánatot kellene kérniük egy olyan rendszer létrehozásáért, amelyben még menteni sem mertek.

A magyar népet viszont nem szabad elítélni sem az egyik, sem a másik totális rendszerben mutatott magatartása miatt, mert az a magyar nép ismételt kollektív bűnösségének kimondása. Hagyjuk ezt az azt naponta ismétlőkre vagy az uniós tagország Szlovákiára, ahol még ma is érvényben vannak a kollektív bűnösséget rögzítő Benes-dekrétumok. Vagy mégse hagyjuk? Én – sokan másokkal együtt – az utóbbit választanám. Sőt: annyiszor vegyük fel a harcot ellene, ahányszor e kollektív bűnössé nyilvánítás elhangzik. Akkor még inkább, ha ez jobboldali politikusok szájából hangzik el.

Lovas István (Facebook)

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stöffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolombán Sándor, Krasznai Zoltán. A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE. Főkönyvvitel: Illyés Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó.

Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.